

[Krag.]

fremskaffet gennem den gældende Skatte-lovgivning — det er før godtgjort for den højtærede Statsminister, men det har altsaa været nødvendigt at gøre det endnu en Gang.

Vi er gaaet ind for den Grundbetragtning, at det er skadeligt for Samfundet, at den nuværende Arbejdsstrid fortsættes, men vi har samtidig hævdet, at hvis dens Ophør resulterer i betydende Lønforhøjelser som dem, der her er Tale om, saa faar det vidtgaende Konsekvenser ud over det hele Erhvervsliv, ikke blot for de Erhverv, der som Følge af de Tilstande, den højtærede Statsminister og hans Styre har etableret her i Landet, er saaledes stillet, at de kan bære hvad som helst, der maatte blive læsset paa dem, fordi de kan overvælde det paa Forbrugerne, men ogsaa for de Erhverv, der er tvunget ned i en Paria-tilstand som Følge af den samme Politik. Derfor har jeg stillet det Krav til den højtærede Statsminister, at han har sin Opmærksomhed henvendt paa disse Erhverv og virkelig er villig til, hvis en saadan Lovgivning gennemføres, at træffe Foranstaltninger, som gør det muligt for dem at bære Virkningerne deraf. Det er et Tilsagn derom, som vi har bedt den højtærede Statsminister om at fremsætte.

Christmas Møller: Det ærede Medlem Hr. Rager talte om, at Det konservative Folkeparti var kommet til sen Erkendelse. Hvad ved det ærede Medlem herom? Jeg ved meget sikkert, at i 1925, da en langvarig Arbejdskonflikt havde hersket, var der ogsaa Tanker fremme fra anden Side end den rent socialdemokratiske Regerings om at handle ud fra den Betragtning: Tvungen Voldgift er noget, man gør, ikke noget, man taler om. Men hvis det ærede Medlem Hr. Rager virkelig vil glæde sig herover, saa for min Skyld ingen Alarm — han skal jo ogsaa have noget! Men hvorfor siger han saa ikke: Nu, da Situationen er der, nu da et radikalt Programpunkt, som vi har maattet lade hvile, fordi vi maa lade ligge, hvad man ikke er enig om, kan gennemføres, griber vi til? Jeg tror, at det ærede Medlem Hr. Rager ved nærmere Eftertanke maa være af den Anskuelse, at denne Erkendelse, som han maaske skal glæde sig over, nu maa omsættes i positiv Handling.

Jeg vender mig derefter med nogle Bemærkninger til den højtærede Statsminister. Den højtærede Statsminister sagde, at han var tilfreds med den Grundtone, der i al Almindelighed var gaaet gennem For-

handlingen om dette Lovforslag. Jeg kan sige til den højtærede Statsminister: i lige Maade i al Almindelighed. Jeg forstod den højtærede Statsministers Tale saaledes, at han havde den Anskuelse, at dette Lovforslag skal gøres færdigt fra Rigsdagen i Løbet af Dagen i Dag og Morgendagen — og det er rimeligt. Jeg forstod ogsaa paa den højtærede Statsministers Tale, at han fandt det rimeligt at se paa Lovforslaget, og at han ikke afviste andre og farbare Veje. Jeg synes ikke, de Bebrejdelser, der har været rettet mod den højtærede Statsminister, har været saa stærke, som hans Beklagelse gav Udtryk for. Den højtærede Statsminister sagde, at man bebrejder ham, naar han siger noget, og man bebrejder ham, naar han tier. Det kan jo være af den Grund, at naar han siger noget, saa er det forkert, det han siger, og naar han tier, skulde han hellere sige noget rigtigt — det kunde være, det var Forklaringen. Men Forholdet er altsaa dette, hvad jeg ogsaa havde ment, at den højtærede Statsminister er villig til at gaa ind i en Forhandling om Sagen.

Jeg kan ikke sige, jeg har noget Ønske om at komme Forligsinstitutionen til Livs. Jeg er enig med den højtærede Statsminister i, at den ofte har været den Institution, man fra mange Sider saa hen til. Jeg kan heller ikke sige, jeg har noget Ønske om at komme de nuværende Indehavere af Embederne til Livs. Men jeg har Lov til at sige, at der er større og betydningsfuldere Interesser paa Spil i denne Situation, og derfor kan jeg ikke se rettere, end at jeg maa opfatte den højtærede Statsministers Tale saaledes: Vi har nu dette Forligsinstitutionsforslag, og det skal Rigsdagen tage Stilling til. Men det kan da ikke være den højtærede Statsministers Mening, at det er lettere for Rigsdagen at være tvungen Voldgiftsdomstol, end det er for en nedsat tvungen Voldgiftsdomstol. Og det kan dog heller ikke være Statsministerens Mening, idet Statsministeren ikke vilde afvise, at der kunde være Fejl i det Forslag, der forelaa — naturligvis er det ikke Statsministerens Skyld, Fejlen ligger i det, han har faaet oversendt —, at vi i Rigsdagen skal sidde og rette dette. Det tilkommer netop den tvungne Voldgift, der paa Baggrund af den Situation, der foreligger, skal afsige sin Dom.

Jeg har lige nu faaet en Meddelelse, hvorefter et fjerde Punkt i Forligsmændens Forslag indeholder noget forkert. I Punkt 7, som angaar Overenskomsten mellem Foreningen for Kaolin-, Kalk- og Teglværksindustrien paa Bornholm og Dansk Arbejds-